

D 204

HAANDVÆRKER VISER

TEKST
AF
A.C. MEYER.

MUSIK

AF

AUG. ETLINGER.

KJÖBENHAVN,
Det Nordiske Forlag.

(Musikforlaget: Henrik Hennings.)

Haandværkerviser

3

af A. C. Meyer.

I. Skrædersvenden synger.

AUG. ETLINGER.

Frejdigt.

PIANO.

1. At Klæ-der ska-ber Folk og Kø-det He - ste det er en gammel Sandhed
2. Vi ska-ber Folk justsom Kul-tu-ren kræ-ver i dag-ligt Tøj og Selskabs-

den, og saa-dan Ros er dog den bed-ste, man gi-ve kan en Skræder -
dress, saa - vel Grosse-re-re som Gre-ver hos os kan komme un - der

svend. Di - plo - matfrakken, den er grumme stor, og Vat gaar der med til
Pres. Selv vor Me-ster han er os ej for stor, skønt han for - Tøj - et har

Hæ-ren, hej, hop-sa, op paa Skræderbord, Be - ne - ne kors-vis - saa skær - 'en.
Æ - ren, hej, hop-sa, ned af Skræderbord, Be - ne - ne strakte - saa skær - 'en.

3. Som Kunstnere vi i Sæsonen slider,
de skulde se med hvilken Fart,
at Naalen gaar ved Pinsetider,
men det gi'r Knapper, det er klart.
Og saa ta'r vi en Søndag fri, min Bror,
har gjort det, fra vi kom af Læren,
hej, hopsa, tro mit Skræderord,
Maalet er Skoven - saa skær'en!

4. Man har sin Pige med, som De kan fatte,
De kender ej det søde Nor?
hun lever af at lave Hatte
og sørger for vort fælles Fo'r.
Siden hen i Skovens friske Hal
der klinger en Vals og vi trær'en,
hej, hopsa, her er Skræderbal,
Hatten i Nakken - saa skær'en!

N. F. 3958

Klejnsmeden synger.

Lystigt.

PIANO. *f*

p

1. Her	staar jeg i mit Kæl - der - hul, det kol - de Jærn jeg
2. Og	Jær - net læg - ges i paa - ny, ved Il - den maa man
3. Men	net - op naar jeg saa - dan staar med Sva - be - ren i

dæk - ker med	Es - sens Kul, med Es - sens	Kul, og
sve - de fra	Mor - gen - gry, fra Mor - gen -	gry, for
Næ - ven, og	Bæl - gen gaar, og Bæl - gen	gaar, saa

Bæl - gen Vej - ret	træk - ker. Hej,	Hitz, min Ven, lad
Me - ster er til	Ste - de. Han	knapt sig un - der
tæn - ker jeg med	Bæ - ven paa	Me - sters Nød, en

Ham - ren gaa, saa Jær - net spru - der Gni - ster, klem
 Tid til Mad men gaar om - kring og gna - ver, den
 Bør - ne - flok og Ko - ne - aa, for Fan - den, jeg

ba - re paa, klem ba - re paa, at Svejs - nin - gen ej bri - ster.
 gam - le Rad, den gam - le Rad til Ki - ste - bun - den skra - ver.
 mun - tre Sok, jeg mun - tre Sok faar næ - sten ondt af Man - den.

4. Og dog - helt ofte, naar jeg ser
 det Kul i Essen gløde,
 to Læber ler, to Læber ler
 mig fristende imøde,
 jeg drømmer, ser mod Ilden stift,
 saa Øjet tidt har smærtet,
 ak, var jeg gift, ak, var jeg gift,
 saa fik jeg Fred i Hjærtet!
5. „For Satan, Jærnet brænd's, din So,
 la' vær' at staa og døse
 og staa og glo, og staa og glo
 og drømme om de Tøse“!
 Det skrîr Kollegus fra sin Bænk
 og holder op at file
 og ta'r et Stænk, og ta'r et Stænk
 og sætter sig til Hvile.
6. En Mukkert hamrer i en Fart,
 men vi kan ogsaa lirke,
 ja det er klart, ja det er klart
 med Nøgler og med Dirke
 I Fald en Dør i Baglaas gaar,
 vi altid Hjælp kan bringe,
 en Mark vi faar, en Mark vi faar
 i gamle danske Penge.
7. Hej, Hitz, min Ven, lad Hamren gaa,
 mit Slag Du sagtens kender,
 vi slider paa, vi slider paa
 en Stormands Gravgelænder.
 Men bare smaat, for Kunst skal til
 bestandig her i Laget,
 sig hvad I vil, sig hvad I vil:
 en Klejnsmed kender Taget!

Søfyrbøderens Vise.

Muntert.

PIANO. *f*

f

1. Ma - tro - ser blaa paa aa - bent Hav, I ved, har svær Ku -

ra - ge, de Gut - ter har nu de - res Lav i

høj - est Tak - ke - la - ge. I ken - der al - le

vor Kap - tejn og ham, der staar for Sty - ret: nu

kom-mer vi- gaa lidt af Vej'n, vi Folk, der staar ved Fy - ret.

2. I Dybet, nærmest Skibets Køl,
vi gaar som lavest Klasse
i Os og Støv, i Snavs og Søl',
for vi skal Ilden passe
og stadig fylde Næring i
Maskineriets Mave;
for Kedlen blev den kedeli',
hvis vi lod vær' at grave.
3. En Fandens Varme har vi her
og som i Helved' slider,
men er det end et Herrens Vejr:
paa Bølgen Skuden rider.
Og Herregud, til Dampens Kraft
der skal en voldsom Hede,
den Tur sku' vores Rheder haft,
han trænger til at svede.
4. Vi har ej mer at svede a'
men vilde være glade
i Fald lidt bedre Løn man ga'
for Slidet med en Spade.
Vi ønsker jo som Fyret blot
at faa, hvad Farten kræver
og saa at bli' behandlet godt
trods vores sorte Næver.
5. For skal vi slide i et Hul
og stadig Ilden passe
og sønderdele Masser Kul
og med et Syvtal kradse
og ha' vor Brækstang henvendt paa
de Kul der ej er løse
og kun til Skibets Luger naa
med vores Askepøse.
6. Saa vil vi ha' anstændig Løn
og noget godt for Tandem,
samt, efter vores fælles Skøn,
mer Agtelse for Standem.
Gud hjælpe Jer deroppe kun,
i Fald vi gik fra Fyret,
saa løb I lige straks paa Grund
og maatte slippe Styret.

Ved Læsten.

(Skomagervise.)

Tempo di Valse.

PIANO.

f

p

1. Man si - ger nok „Sko - ma - ger, bliv ved din

Læst“, men en Sko - ma - ger ved, hvad der baa - der ham

bedst. Han ta'r sig en Sop - ken i blandt til sin

Mad og pu - ster, en halv Snes Mi - nu - ter i

rit.

Rad, og er Klub - mø - det sat, gaar han paa i De -

bat, han har me - get at ret - te, naar først han ta'r fat.

2. Se, Staten, som sjokker i hullede Sko,
den faar sig en Omgang, og den er sgu go',
en Spandrem om Knæet og Hamren i Skød
en Lap her paa Siden, i Snuden et Stød,
lidt Fedt paa en Pind,
det skal smøres ind,
Ministren maa tidt gaa i Vandet, det Skind.
3. En Skomagers Fingre er sorte af Beg,
men dog har han svært med at komme i Vej,
hans Tulle ham frister, han turde jo nok,
naar bare de Unger ej mødte i Flok,
henslide sit Liv
for Børn og for Viv...
den er haard at gaa paa med en Skomagerkniv.
4. Og Fanden han staa i Fabriksslaveri,
en Skoma'r som Friherre vil være fri,
om Mandagen holder han af og til „Blaa“
i Søndagstøj og med sin Bulehat paa.
Man gætter, min Ven,
og gætter igen:
han er enten Poet eller Skomagersvend.
5. Vi Svende, vi sidder og prater saa tidt
om Filosofi, for med den er det skidt,
vi pløkker den sammen, saa godt *vi* formaar,
men nyt maa der til, naar det gamle forgaar.
Saa hamrer vi væk
og bruger vort Blæk,
den Filosofi gi'r det gamle sit Knæk.

Brolæggervise.

Tempo di marcia.

AUG. ETLINGER.

PIANO.

The piano introduction consists of two staves. The right hand starts with a treble clef, a key signature of two sharps (F# and C#), and a common time signature. It begins with a forte (*f*) dynamic and features a series of eighth and sixteenth notes. The left hand starts with a bass clef and a common time signature, playing a simple accompaniment of chords and single notes. The piece concludes with a repeat sign and a piano (*p*) dynamic marking.

1. Jeg har
2. Vi skal
3. Kom nu

ka - stet min Frak - ke, men Skjor - ten er ren, man skal
læg - ge en Ga - de og For - tov og Gaard, og det
her, lil - le Jom - fru, for Dan - sen gør varm, lad mig

døj - e den bræn - den - de Sol, her jeg sid - der og tum - ler de
skal der skam Om - tan - ke til, in - tet Ben - bræk - ke - ri, som De
se, at Du kan løf - te op. Naar en Bro - læg - gersvend først faar

kan - te - de Sten paa min snur - ri - ge Bro - læg - ger - stol. Snart jeg
sag - tens for - staar, Plan i Alt - det er det, som vi vil. Og vi
fat i Din Arm, skal det gaa med ge - myt - li - ge Hop. Ja, Du

Ga - den et mor - der - ligt Pla - ster faar smurt, medens Fu - ger - ne glat - tes med
 hol - der nu paa, at Gra - ni - ten er bedst, skønt paa Strø - get den har faa - et
 er nu saa bly, man skal ta' Dig med Vold, ja Du skaf - fer et gru - e - ligt

Sand, vo - res Jom - fru hun ta'r sig en Lur i en Port, jeg vil
 Fur; se hvor vi læg - ger Bro, er der Slag i en Hest, og en
 Slid! Du er mor - der - lig tung ud - i En - den, Din Trold, men Din

ta' mig en Øl el - ler Cog - nac med Vand, for saa er det vær - ste da
 Bro - sten kan taa - le den vær - ste Mo - lest: Jeg tror ik - ke As - fal - ten
 Bro - læg - gersvend han skal væ - re Dig bold - kæ - re Tøs til sin Fyr - af - tens

gjort, for saa er det vær - ste da gjort.
 du'r, jeg tror ik - ke As - fal - ten du'r.
 Tid, kæ - re Tøs til sin Fyr - af - tens Tid.

Bom, Bom!

(Bødkervise.)

Glad.

PIANO.

1. Jeg er
 sgu en æl - dre Svend. Jeg var med i ott' og fyr - re, sig mig
 kan De stik - ke den? Jeg mit Land har væ't til
 Nyt - te, og kan ik - ke hol - de Bøt - te, for min
 Glæ - de skal ha' Rum, jeg er Bød - ker - svend, bom, bom.

rit.

Ja en Mand og det af Ord. Der er Bund i

mig, min Bror, Du kan ban-de paa, jeg fal-der ej i Sta-ver.

2. Husk blot paa en Bødkersvend,
 som er knyttet til sit Fag med stærke Baand, min gode Ven,
 maa gaa paa med svær Kurage
 paa hver Balle og Fustage,
 og det store Publikum
 holder af en Bødker, bom!
 Træer jeg gør til Lagerøl
 Massevis, og det gi'r Søl'
 naar man bare ikke falder helt i Staver.
3. En fornuftig Bødkersvend
 han gør nødig Vrøvl med Mester, men ta'r heller ej mod Skænd,
 og De har vel tit erfaret:
 Venskab er sgu, som man ta'r 'et,
 man maa ikke være dum,
 naar man er en Bødker, bom!
 Verden faar gaa op og ned
 Mester være mild og vred,
 men en Bødker ikke falde kan i Staver.
4. Da jeg var en yngre Svend,
 kan De stole sikkert paa, at jeg var vældig med paa den,
 jeg tør sige uden Smiger
 hos Alverdens kønne Piger
 var der alletider Rum
 for en Bødkersvend, bom, bom!
 naar jeg tænker, ak, derpaa-
 ja, saa kan De nok forstaa,
 at jeg somme Tider falder lidt i Staver.

Typograf Vise.

Tempo di Valse.

PIANO.

p

1. Jeg er Gutten-bergs Søn, ja og Trykker-ens Bror, og man si-ger Kul-

tu - ren er nok min Mor, med For - fat - te - ren selv, hvad

sag - tens De gæt - ter, er jeg og - saa i Slægt, han er nem - lig min

Fæt-ter, al Ting han mig be - tror, for jeg er nem - lig Sæt-ter.

rit.

2. De kan se mig paa Pladsen i Kitlen at staa,
jeg piller ved Kassen og ta'r mig en Skraa,
jeg har slidfulde Dage og søvnløse Nætter,
men glad i Antikva jeg Lavrbær mig flætter,
og „Fraktur“ - naa lad gaa!
gør kun Plads for en Sætter.

3. Jeg kan ta' den med Cicero, ta' den Plakat,
men jeg river den nødig i Fisk, Kammerat,
nej, en Svinesteg er dog den bedste blandt Retter,
den kan live En op, naar Arbejdet trætter,
jeg vil ikke gaa fra't
for man er sgu da Sætter.

4. Se af al denne Sats blir man meget let skudt,
jeg er gift, Gud ske Lov, har det ikke fortrudt,
men selv lykkelig Kærlighed har sine Pletter,
til de mange Petit'er skal Sko og Kasketter.
Jeg har syv, nu er 'et Slut,
for man er da kun Sætter.

5. Typisk er som De ved, just min Intelligens,
den har megen Betydning ved lidt Accidens,
jeg kan sætte i Ramme og lave Buketter,
alt, som pynter paa Livet og Arbejdet letter,
jo, det kan nok hænd's -
ser De, jeg er jo Sætter.

Zünftig Svend.

(Murervise.)

Muntert.

PIANO.

f

1. Se
2. Ved

Mu-rer-svend det
Mor-gen, naar Fa-

er nu jeg fra Grun - den af_ en Smu - le sej, men
bri - ken har var - sko - et seks, saa er jeg klar, saa

Wa - ter - pas - set føl - ger mig sgu sta - dig paa min
staar jeg paa Stil - lads, min Far, med Ild paa min Ci -

Vej. Godt Hu - mør og Næ - ven løs paa Skaft, kan De
gar. De kan tro, at So - len bræn - der tit, Gud be -

ban - de paa, det har jeg haft. Jeg ta'r haardt i Ak-kord; paa et
var's saa maa man stæn - ke lidt, har man Søl, gaar der Øl, det er

knap Fjer - ding - aar i Pud - sen he - le Kas - sen staar.
Mur - sven - dens Skik og gi'r det ret - te O - ver - blik.

3. Naar man har muret Skift paa Skift,
bli'r det til Slut lidt lovligt stift,
man længes mod Fyraftens Pift,
især naar man er gift.
Man i Molskinsklæder ofte maa
fra Stilladsen hjem til Mutter gaa,
hun er god,
ta'r imod
med et Kys, dækker Bord
bet er en Knop, min Stinemor.

4. I vores gamle Murerlag
vi har hver tredje Mannedsdag
en Sammenkomst, et muntert Slag
og ta'r et lille Tag.
Stundom træffer man en gammel Gut,
„to en halv“! han holder mest af Sput.
Naa lad gaa,
Mandag blaa,
hvis den bliver for stejl,
og det slaar næsten aldrig fejl.

5. Men er en Kammerat i Nød,
vi ej den Villighed fortrød
at tømme Lommen, ta' mod Stød
for den, som mangler Brød.
Naa, hvad skal man med en spækket Pung?
Den gør bare Livets Vandring tung,
den Moral
er ej gal:
man bør klare sin Gæld,
og Resten kan man slaa ihjel.

6. Og døde man som Murersvend,
med Fanen kom Foreningsmænd,
hvert Medlem af Bestyrelsen
en Kaarde har ved Lænd.
Kisten ligefrem med Kranse flød,
til Farvel en dejlig Sang man bød,
derpaa flot
ved en Pot —
en Pot Kegler, min Ven,
man drikker for en afdød Svend.

Bygningsnedkerens Sang.

Tempo di marcia.

PIANO. *p* 1. En Tømmersvend, si - ger jeg, han er saa skam en

dra - be - lig Karl paa sin Plan - ke, men Byg - ningsned - ke - ren,

ken - der De ham? har De al - drig for ham haft en

Tan - ke? De kan sik - kert sto - le paa, han er

ik - ke slet saa raa, hvad det an - gaar at la'e Skør - sa - ven

skæ - re, han er hel - ler ej fi - nert el - ler o - ver - kul - ti -

vert, han er net - op som en Sned - kersvend skal væ - re.

2. Der er jo de Mestre, som gaar og gør Vrøvl
om Lønnen og Arbejdsdagen,
men er der en Knast, saa faar den sgu Høvl,
ja Høvl! - det er hele Sagen.
Staar de Byggemestre skidt,
maa vi gøre dem Fallit,
for Søm maa en Bygningssnedker have,
og i Fagforening vi
Prokuratorsnedkeri
til saa mangen Straamands Ejendom maa lave.
3. Se Tiden forandrer sig mer og mer,
og der er jo noget, som piner
os Snedkere lidt, det er disse her
velsignede Snedkermaskiner.
De kan skære al Ting ud,
den er haard nok, det ved Gud,
for de smider os min Sæl en Gang paa Porten,
lige fedt, vi gi'r ej tabt,
hvad Genierne har skabt
bliver vort tilsidst, den Sag er i sin Orden.
4. I Fald De har Lyst til at drikke et Glas
paa mit og paa Fagets Helsen,
maa De huske, vi arbejder ikke ved Gas,
saa vi drikker Dem ikke paa Pelsen.
Ja, saa klinker vi, min Ven,
for den Bygningssnedkersvend,
I kan stole paa ham, Kammerater,
uden Tommestok det kan
maales op, en Snedkermand
hører med iblandt de røde Demokrater.

kant, dér er man i sit E - le - ment, ja tro mig, det er
fandt, selv om der og - saa var en hel Del fæ - le B'er i -
vant, jeg stik - ker, en - ten Li - vet saa er Høj - hed el - ler

sandt, dér er man i sit E - le - ment, ja tro mig, det er
blandt, selv om der og - saa var en hel Del fæ - le B'er i -
Tant, jeg stik - ker, en - ten Li - vet saa er Høj - hed el - ler

Tempo di Valse.

sandt. Jeg gaar hver Dag og ro - - der i
blandt. Jeg spot - ter al - le Fa - - rer med
Tant. Blot li - ge ud ad Vej - - en, og

Bun - ke - vis af No - der, de kæ - re, kæ - re
Takt jeg al Ting kla - - rer, - de No - der, ja de
gaar jeg un - der Stre - - gen saa er det de smaa

No - der smaa mig fast til Fa - get bandt.
No - der smaa mig fast til Fa - get bandt.
No - ders Skyld, de mig til Fa - get bandt.

D. C. al

Tømrersvenden synger.

Frejdig.

PIANO. *f*

p

1. Vort Ar - bej - de gaar her paa Plad - sen sin Gang, vi tum - ler med Bjæl - ker og

Pian - ker, og Skar - øk - sen syn - ger en ens - for - mig Sang, mens

Smaa - børn af Splin - ter - ne san - ker. Hoj og o - høj stram

Musk - ler og Se - ne, i Ru - ban - ken Kræfter - ne vi maa for - e - ne! Først

rit. *p*

a tempo
bin - der vi a o - høj og Hur-ra! bag - ef - ter saa læg - ger vi

f *p*

Bjæl - ke - lag, vidt om skal I hø - re en Tøm - rersvends Slag.

f *rit.*

D. C. al

2. Paa Bygningen bruger vi Trosser og Spil,
det gaar saa behændigt langs Muren,
og selv maa vi lidt lægge Kræfterne til,
men Skuldre det faar man af Turen,
Skuldre og Ben, saafremt I befaler,
et Kropstykke ligefrem skabt for en Maler.—
Forskalningen god,
betales pr. Fod
og det op til øverste Bjælkelag,
Vekslen selv kan klares ved en Tømrersvends Slag.
3. Naar Kransen man hejser paa Tømrerens Hus,
mod Himlen han svinger sin Hue
og smider sit Værktøj og tømmer et Krus,
mens Folk ta'r fra Gaden et Skue.
Han holder ved de gammeldags Skikke,
de pynter paa Livet og skader slet ikke,
lidt Pynt og lidt Stads,
et muntert Kalas
med Taler og Sang og smældende Flag,
ja, saa slaar en Tømrersvend gerne et Slag.
4. Det gaar jo iblandt med lidt Fuchsschwanseri,
som Snedk'ren ej ta'r paar sin Kappel,
lad ham sætte Døre og Vinduer i,
vi Tømrere lægger en Trappe.
Tømrer med Snedker altid forliges,
det holder vi paa, og om os skal det siges,
at vi holder Trit,
Enhver skal ha' sit,
selv tager vi gerne de drøjeste Tag,
I ta'r aldrig fejl af en Tømrersvends Slag.

